си между двете столици – София и Виена и богатата си концертна дейност. През годините са гастролирали в Австрия, Германия, Португалия, Полша, Белгия, Великобритания, Италия, Канада, Люксембург, Русия, Швейцария, Унгария, Чехия, а в България са част от важните фестивали и сцени, представяйки широка гама от оригинални свои проекти или пък колаборации. Завладяващо жизнени и енергични, те са обичани от публиката навсякъде, а музиката им се простира от джаза, балканските мелодии, българския фолклор и запазването и претворяването на наследството на техния знаменит дядо.

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ е роден в Цюрих, но детството му преминава в Шумен. Майка му, Елиза Пастернак е лекар, а баща му Харлан е юрист. Панчо свири на пиано и композира от малък, като негов първи преподавател в Шумен е Павла Вайсман-Жекова. Когато е на 11, семейството се мести в София, а Панчо е записан в частното музикално училище, където той учи пиано при Хенрик Визнер, а теория и композиция – при проф.Добри Христов. След ранната смърт на неговия баща, Панчо заминава за Берлин с майка си и своя брат близнак Любен, който свири на цигулка. Панчо постъпва във Висшето училище по музика в немската столица, учейки композиция при Паул Юон и пиано при Хайнрих Барт. Продължава с майсторски класове в Академията по изкуствата в Берлин, където работи с Леонид Кройцер и Георг Шуман. Два пъти печели престижната Менделсонова премия на Берлинската академия. Живее в немската столица до 1932, като от 1920 до 1932 е пианист и музикален ръководител на театрите на Макс Райнхард и пише много театрална музика. След завръщането си в България през 1932, Владигеров разгръща сериозна концертна дейност в Европа, в продължение на 6 години е представител за България в Постоянния съвет за международно сътрудничество на композиторите. Продължавайки богатата си композиторска дейност, той е и дългогодишен професор в Националната музикална академия в София, формирайки няколко поколения български композитори. Музикалното му наследство включва операта „Цар Калоян“, балетът „Легенда за езерото“, пет концерта за пиано и оркестър, един цигулков концерт, над 30 оркестрови творби и разнообразни образци в сферата на камерната музика, както и многобройни клавирни опуси.

ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ е роден в Шумен в семейство със сериозни музикални традиции. Добри Войников е брат на неговата баба. По-големият му брат Андрей Стоянов е един от най-изтъкнатите български пианисти, сред създателите на българската клавирна школа. В неговия клас по пиано завършва Консерваторията (сега Национална музикална академия) Веселин Стоянов, след което заминава на специализация във Виена. Там негов преподавател по композиция е Франц Шмид а по пиано – Виктор Ебенщайн и Пол дьо Кон. Именно във Виена Веселин Стоянов демонстрира блестящите си заложби на пианист и създава първите си ценни произведения. През 1943, след завръщането си в България, Веселин Стоянов става професор в Музикалната академия в София, където в продължение на дълги години подготвя много от следващите български композитори като Жул Леви, Виктор Чучков и др. Веселин Стоянов е бил директор на Софийската народна опера и ректор на (тогава) Българската държавна консерватория.
Освен трите концерта за пиано и концерта за цигулка, интересна линия в творчеството на композитора са неговите две симфонии. Веселин Стоянов пристъпва към този жанр късно – първата си симфония пише, когато вече е навършил 60 години, а втората, която е програмна и носи заглавието „Велики Преслав“, композира през последната година от живота си.
Премиерата на Първата симфония се състои на 1 ноември 1962 в рамките на концерт за поредния конгрес на Българската комунистическа партия, макар че самият Веселин Стоянов директно не обвързва творбата си с него. Дирижира Константин Илиев, оркестърът е Софийската филхармония. След премиерата си – може би поради сложния контекст, в който е прозвучала или пък заради многопосочното развитие в по-модерна стилистика на следващото поколение български композитори – тази симфония е рядко изпълнявана. Зряла и богата, тя е изградена в мащабна едночастна форма. Редуват се контрастни дялове и епизоди, изпълнени с ярка експресивност, с лирични моменти или приповдигнатост, разработени мащабно и колоритно в типичния маниер на Веселин Стоянов, един от ключовите представители на второто поколение български композитори.

Програмата изготви Лилия Големинова

VARNA SUMMER
Международен Музикален Фестивал
1926 — 2026

Член на Европейската асоциация на фестивалите

100 години от началото

Община Варна
Министерство на културата

Концерт
посветен на началото – 23.07.1926

СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент
НАЙДЕН ТОДОРОВ

Солисти
АЛЕКСАНДЪР ВЛАДИГЕРОВ
тромпет/флюгелхорн

КОНСТАНТИН ВЛАДИГЕРОВ
пиано/кларинет

23 юли (четвъртък)
19.00 часа

Фестивален и конгресен
център - Варна, зала 1

ПРОГРАМА

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ
(1899 -1978)

"Песен" из Българска сюита оп.21

"Източен марш"
из музиката към театралната пиеса на Клабунд
"Тебеширеният кръг"

"Господско хоро" 1932, оп.25

АЛЕКСАНДЪР ВЛАДИГЕРОВ – младши
(1978)
"Ръченица"
из албума ***"For The Greatest And Little Things"*** (2011)

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ
(1899 – 1978)
„Приказка“ оп.46

15 минути антракт

ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ
(1902 – 1969)
Симфония №1

ИСТОРИЯТА. Точно преди 100 години – на 23 юли 1926, е поставено фестивалното начало във Варна под името „Варненски музикални тържества“ по идея на Добри Христов и Панчо Владигеров, които вярват, че и Варна може да бъде фестивален град, по подобие на Залцбург. Владигеров вече работи с Макс Райнхард, който е свързан с първото издание на Залцбургския фестивал и така тази нишка свързва Европа и Варна. Организатор е културно-просветното читалищно дружество в града. Това е паметна дата и за Гвардейския оркестър, предшественик на Софийската филхармония, който изнася програмата с творби от Добри Христов, Георги Атанасов, Иван Камбуров, Венедикт Бобчевски, Панчо Владигеров; имало е и сказка за българското музикално творчество. Сега, отново на 23 юли, Софийската филхармония представя изцяло българска програма с творби от Владигеров и Веселин Стоянов.

Основан през 1892 от чешкия капелмайстер Йозеф Хохола и трансформиран през 1945 година в Национален филхармоничен оркестър, **СОФИЙСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ** отдавна се е утвърдила като един от водещите институти в музикалния живот на България, представителен за съвременната ни музикална култура. Тя е и сред уважаваните оркестри в Европа, благодарение на своята богата история, художествена последователност и репертоарна политика. Развитието на оркестъра е свързано с имената на изявени личности като Саша Попов, Константин Илиев, Добрин Петков, Васил Стефанов, Влади Симеонов, Васил Казанджиев, Димитър Манолов, Емил Табаков, Юлиян Ковачев, а от 2017 – с Найден Тодоров. Незабравими в летописа на Филхармонията са съвместната работа с личности като диригентите Бруно Валтер, Херман Абендрот, Курт Мазур, Генадий Рождественски, Валери Гергиев, Юрий Симонов, Юрий Темирканов, Игор Маркевич, Карло Цеки, Невил Маринър, Шарл Дютоа, Марин Алсоп, Фредерик Шаслин, Джанлуиджи Джелмети.
Като солисти на Софийската филхармония през годините са се изявявали оперни певци и инструменталисти със световен авторитет, както и водещи български изпълнители от различни поколения. Специално място в дейността на оркестъра заема представянето и премиерното изпълнение на българска симфонична музика. Международната концертна дейност на оркестъра започва още през 1939 и продължава и днес с участия на престижни сцени и фестивали в Европа, Азия и Америка. Звукозаписната дейност включва сътрудничества с водещи европейски компании и национални радио и телевизионни медии.

НАЙДЕН ТОДОРОВ е роден през 1974 в Пловдив. Свири на пиано от 5-годишна възраст, а на 16 години прави своя дебют като диригент. Следващите етапи от образованието му преминават през София, Виена и Йерусалим – път, който формира неговия широк културен и интерпретационен поглед. Кариерата му го отвежда на сцени в Европа, Северна и Южна Америка, Азия и Африка; дирижира редица водещи оркестри по света, сред които Виенския симфоничен оркестър, Лондонския симфоничен оркестър, Токийската филхармония, Берлинския симфоничен оркестър, Симфоничния оркестър на Северен Израел, Националния симфоничен оркестър на Бразилия, Филхармонията на Кайро и Сицилианския симфоничен оркестър. Работил е с някои от най-значимите солисти в света, сред които Мария Жоао Пиреш, Джошуа Бел, Мидори, Сара Чанг, Максим Венгеров, Марта Аргерич, Иво Погорелич, Готие Капюсон, Роберто Аланя, Томас Хампсън и Пласидо Доминго. Реализира и редица проекти с артисти от популярната музика като Джон Лорд (Deep Purple), Анастейша, Стив Балсамо и Дуги Уайт. Два пъти е отличаван с наградата „Музикант на годината“ на Българското национално радио. Носител е на румънския орден „Културни заслуги“ и на Орден за изкуство и литература на Франция с ранг "Кавалер". От 2017 Найден Тодоров е директор на Софийската филхармония.

Близнаците **КОНСТАНТИН** и **АЛЕКСАНДЪР ВЛАДИГЕРОВИ** са внуци на Панчо Владигеров. Техен баща е Александър Владигеров, също изтъкнат диригент и композитор, а майка им е актрисата Величка Чобанова-Владигерова. Родени са на 17 август 1978 в София. Завършват Националното музикално училище „Любомир Пипков“ в София – Константин с пиано при Мария Върбанова и кларинет при Борислав Йоцов, а Александър – с тромпет. Приети са в Националната музикална академия, но скоро след това заминават за Виена и там се установяват. Днес делят времето